

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **N. D. H.**, zastoupeného JUDr. Janem Havlem, advokátem se sídlem v Kralupech nad Vltavou, Přemyslova 457, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2004, č. j. 47 Az 10/2003 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 16. 4. 2004, č. j. 47 Az 10/2003 - 35, zamítl Krajský soud v Praze žalobu žalobce (dále jen stěžovatel) proti rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 28. 11. 2001, č. j. OAM-1393/VL-10-OL2-2000, kterým žalovaný neudělil stěžovateli azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje stižní důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nezákonnost rozhodnutí soudu stěžovatel spatřuje v nesprávném poučení o právu podat rozklad, které obsahuje rozhodnutí žalovaného, doručené stěžovateli až dne 12. 2. 2002, tj. za účinnosti zákona č. 2/2002 Sb., dle kterého lze podat proti rozhodnutí ministerstva vnitra opravný prostředek k soudu.

Dále stěžovatel soudu vytýká, že o opravném prostředku vůbec rozhodoval, aniž by postupem dle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odstranil vady podání (když tyto neodstranil Vrchní soud v Praze podle § 250d o. s. ř.).

Stěžovatel v této souvislosti cituje úpravu o. s. ř. platnou ke dni 12. 2. 2002, a to ustanovení § 249 citovaného zákona, dle kterého musela žaloba obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, dále vyjádření, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, uvedení důvodu, v čem spatřuje žalobce nezákonnost správního rozhodnutí a konečný návrh žalobce.

Z rozkladu vyplývá, že kromě napadeného rozhodnutí podání neobsahuje ani jednu z náležitostí uvedených v ust. § 249 o. s. ř.

Dle stěžovatele soud pochybil, pokud žalobu projednal, aniž by tato obsahovala žalobní body a tuto vadu neodstranil postupem dle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s.. Tento nedostatek bránil dle stěžovatele věcnému projednání opravného prostředku, neboť právě žalobní body vymezují, v jakém rozsahu, resp. z jakých skutkových a právních důvodů se opravný prostředek podává a v tomto rozsahu soud také napadené rozhodnutí přezkoumá.

Soud měl žalobce vyzvat k odstranění vad podání.

Dle stěžovatele je nesprávné poučení v rozhodnutí vadou řízení způsobilou přivodit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Stěžovatel žádá o odkladný účinek a navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc k dalšímu řízení.

Žalovaný přípisem ze dne 8. 7. 2004 soudu sdělil, že k podané kasační stížnosti vyjádření nepodává, pouze k přiznání odkladného účinku uvádí, že jeho přiznání nepodporuje.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 109 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně. Navíc je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí

o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil stěžovateli azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a současně vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. V rozhodnutí žalovaný konstatoval, že důvodem podání žádosti o azyl stěžovatele byly ekonomické a náboženské problémy. V rozhodnutí stěžovatele žalovaný v souladu s ustanovením § 29 zákona o azylu ve znění platném ke dni vydání rozhodnutí poučil o možnosti podat proti předmětnému rozhodnutí rozklad. Rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 12. 2. 2002. Rozhodnutí napadl stěžovatel dne 20. 2. 2002 rozkladem.

Rozklad podal k Ministerstvu vnitra stěžovatel již za účinnosti zákona č. 2/2002 Sb. kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb. ČR, o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), a některé další zákony. Ministerstvo vnitra předložilo dne 12. 4. 2002 podaný opravný prostředek stěžovatele v souladu s platnou právní úpravou Vrchnímu soudu v Praze, který postoupil předmětnou věc věcně a místně příslušnému Krajskému soudu v Praze dle ustanovení § 32 odst. 4 a čl. II bodu 1 zákona č. 325/1999 Sb. ČR, o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu) ve znění zákona č. 2/2002Sb., zákona č. 217/2002Sb., zákona č. 320/2002Sb. a zákona č. 519/2002 Sb.

Krajský soud v Praze pak postupoval v řízení dle úpravy správního soudnictví provedené zákonem č. 150/2002Sb. o soudním řádu správním.

V opravném prostředku stěžovatel znovu požádal o znovuposouzení žádosti o azyl. Konkrétně uvedl, že ve Vietnamu nemá svobodu vyznání a dochází zde k porušování lidských práv. Dále stěžovatel uvedl, že byl v práci omezován a utlačován. Domnívá se, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu. V rámci jednání stěžovatel žalobní body rozvedl a uvedl, že náboženství je ve Vietnamu považováno za negativní činnost, že byl opakovaně za náboženství trestán a v ČR mu zákon umožňuje realizovat svou víru. Krajský soud přezkoumal na základě podané žaloby rozhodnutí žalovaného a došel k závěru, že žaloba není důvodná.

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností. Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje stižní důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost, ta je obecně dána v případě takového rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem lze subsumovat i případy rozhodnutí, u kterých nelze rozeznat, která jejich část je výrokem a která odůvodněním, případně kdo byl účastníkem řízení, z něhož rozhodnutí vzešlo, a kdo tak má být rozhodnutím vázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je pak založena na nedostatku důvodů

skutkových, nikoli na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o takové vady skutkových zjištění, o něž jsou opřeny důvody rozhodnutí. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel důvody svého rozhodnutí o skutečnosti v řízení nezjištěné, případně sice zjištěné, ale v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávné poučení v rozhodnutí žalovaného. Žalovaný stěžovatele poučil o právu podat rozklad, přesto, že bylo stěžovateli rozhodnutí žalovaného doručeno až dne 12. 2. 2002, tj. za účinnosti zákona č. 2/2002 Sb., dle kterého lze podat proti rozhodnutí ministerstva vnitra opravný prostředek k soudu. Dle stěžovatele je nesprávné poučení vadou řízení způsobilou přivodit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

S názorem stěžovatele se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Dle ustanovení § 9 zákona o azylu ve znění platném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného se v řízení o udělení a odnětí azylu postupuje podle správního řádu, není-li dále stanoveno jinak.

Dle ustanovení § 46 zákona č. 71/1967Sb. o správním řízení (dále jen „správní řád) musí být rozhodnutí v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, musí být vydáno orgánem k tomu příslušným, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti.

Dle ustanovení § 47 odst. 1) správního řádu upravující obsahové náležitosti rozhodnutí musí rozhodnutí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu). Odůvodnění není třeba, vyhovuje-li se všem účastníkům řízení v plném rozsahu.

Dle odstavce druhého citovaného ustanovení výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. Pokud se v rozhodnutí ukládá účastníkovi řízení povinnost k plnění, stanoví pro ni správní orgán lhůtu; lhůta nesmí být kratší, než stanoví zvláštní právní předpis.

Dle výše uvedené zákonné dikce obsahuje výroková část vlastní rozhodnutí, které má být uvedeno spolu s ustanovením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. Poučení o opravném prostředku obsahuje údaj, zda je rozhodnutí konečné nebo zda se lze proti němu odvolat (podat rozklad), v jaké lhůtě, ke kterému orgánu a kde lze odvolání (rozklad) podat.

Rozhodnutí musí být vydáno vždy v souladu se zákony, případně s jinými předpisy účinnými v době jeho vydání, nevyplývá-li z výslovné právní úpravy něco jiného. Žalovaný nepochybil, pokud stěžovatele poučil v souladu s ustanovením § 29 zákona o azylu, neboť zákon mu jiný postup v rozhodné době neumožňoval. Naopak žalovaný by zásadu vázanosti zákonem nerespektoval tehdy, užil-li by v rozhodnutí znění zákona, které k datu vydání rozhodnutí nenabylo účinnosti. Žalovaný nemohl dopředu vyloučit možnost, že stěžovateli bude rozhodnutí doručeno před 1. 1. 2002, tj. před účinností novely zákona o azylu, zákona č. 2/2002 Sb.

Druhá kasační námitka stěžovatele spočívá dle stěžovatele ve vadném postupu soudu, který o opravném prostředku rozhodoval, přesto, že opravný prostředek neobsahoval žalobní

body, aniž by postupem dle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odstranil vady podání (když tyto neodstranil Vrchní soud v Praze podle § 250d o. s. ř.).

Stěžovatel v této souvislosti cituje úpravu § 249 o. s. ř. platnou ke dni 12. 2. 2002, dle kterého musela žaloba obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, dále vyjádření, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, uvedení důvodu, v čem spatřuje žalobce nezákonnost správního rozhodnutí a konečný návrh žalobce. Z rozkladu vyplývá, že kromě napadeného rozhodnutí, podání neobsahuje ani jednu z náležitostí uvedených v ust. § 249 o. s. ř. Soud měl proto stěžovatele vyzvat k odstranění vad podání.

Ani tuto námitku nepovažuje Nejvyšší správní soud opodstatněnou.

Podle § 37 odst. 3 s. ř. s. musí být z každého podání zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být datováno a podepsáno. V případě řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. musí podle § 71 odst. 1 s. ř. s. žaloba kromě obecných náležitostí obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a návrh výroku rozsudku. Obdobně byly náležitosti žaloby i opravného prostředku proti rozhodnutí správního orgánu upraveny v § 249 odst. 2 (v případě opravného prostředku za použití § 250l odst. 2) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění zákona č. 231/2001 Sb., za jehož účinnosti byla žaloba podána. Žaloba musela kromě obecných náležitostí podání podle občanského soudního řádu obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které bylo napadáno, vyjádření, v jakém rozsahu bylo toto rozhodnutí napadáno, uvedení důvodů, v čem žalobce spatřoval nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, a jaký konečný návrh činil. Dle ustanovení § 249 odst. 2 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) účinného do 31. 12. 2002, musí žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, vyjádření, v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodů, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, a jaký konečný návrh činí.

Uvedl-li stěžovatel ve svém žalobním návrhu, že ve Vietnamu neměl svobodu vyznání, v práci byl omezován a utlačován, zároveň vyjádřil přesvědčení, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu a přeje si, aby jeho důvody, pro které opustil vlast, byly znovu soudem přezkoumány, vymezil tímto dostatečně rozsah soudního přezkumu. Krajský soud v Praze považoval poté, kdy se s účinností s. ř. s. začal touto věcí zabývat, stěžovatelovo podání za řádné, obsahující všechny stanovené náležitosti a stěžovatele proto nevyzýval k odstranění vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. Z obsahu žaloby krajský soud dovodil, že stěžovatel napadá rozhodnutí žalovaného z hlediska § 12 zákona o azylu a § 14 téhož zákona. V souladu s žalobními body pak rozhodnutí žalovaného přezkoumal.

Při shrnutí výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v podaném opravném prostředku proti rozhodnutí žalovaného, vymezil stěžovatel rozsah přezkumné činnosti soudu způsobem dostačujícím. Nejvyšší správní soud uzavírá, že Krajský soud v Praze nepochybil, pokud žalobu stěžovatele bez toho, aniž by jej předtím vyzval ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., projednal, neboť opravný prostředek byl v daném

případě projednatelný a soud mohl napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu uplatněných žalobních bodů přezkoumat.

Důvod uvedené v kasační stížnosti stěžovatele podřazený pod ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nebyl prokázán, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Protože stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému Ministerstvu vnitra ČR, které bylo v řízení úspěšné, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtovalo, a proto rozhodl soud o nákladech řízení, jak výše uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. 2. 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu